

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: J. V.
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2019,
č. j. 101633/2018/KUSK/LPŽPŘ/ZAM, sp. zn. SZ_101633/2018/KUSK/3,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2019,
č. j. 101633/2018/KUSK/LPŽPŘ/ZAM, sp. zn. SZ_101633/2018/KUSK/3, se ruší
a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Rakovník, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 6. 2018, č. j. MURA/35451/2018, sp. zn. OD01/69847/2017/Ti (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a opravné rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 26. 6. 2018, č. j. MURA/35675/2018, sp. zn. OD01/69847/2017/Ti. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z nedbalostních přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách

některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Uvedených přestupků se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 5. 12. 2017 v 19:00 hod., v R., u B. R. O., při jízdě ve směru od obce R. do R. po silnici č. X s osobním motorovým vozidlem X, předjížděl před ním jedoucí vozidlo v místě platnosti dopravního značení V1a „Podélná čára souvislá“ a zákazu předjíždění dle svislé dopravní značky B21a „Zákaz předjíždění“, čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za toto jednání byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 7 000 Kč, správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 6 měsíců s platností ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a podle ustanovení § 79 odst. 5 ve spojení s § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Opravným rozhodnutím ze dne 26. 6. 2018 opravil správní orgán I. stupně chybu v psaní, kdy namísto částky „8.000,- Kč“ bylo v prvostupňovém rozhodnutí ze dne 25. 6. 2018 nesprávně uvedeno „8.00,- Kč“.

2. Žalobce namítá, že správní orgán při výměře sankce nezohlednil všechna zákonná kritéria podle zákona o odpovědnosti za přestupky, čímž došlo ke zneužití správního uvážení. Správní orgán jmenovitě nezohlednil zejména zavinění, způsob spáchání přestupku, okolnosti přestupku (např. čas spáchání přestupku, hustotu dopravy, výhledové poměry), osobní poměry žalobce a délku doby, po kterou trvalo protiprávní jednání pachatele nebo po kterou trval protiprávní stav udržovaný protiprávním jednáním pachatele. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016-23. U kritérií, která správní orgán hodnotil, však již (až na výjimky) neuváděl, zda se jedná o okolnosti polehčující či přitěžující, a již vůbec neuváděl to, jaký vliv mělo to které kritérium na konečnou výši pokuty. Správní orgán rovněž žádným způsobem neodůvodnil, proč uložil pokutu právě ve výši 7 000 Kč, zda se například jedná o pokutu, kterou obvykle ukládá v obdobných případech. Žalobce tak z odůvodnění napadeného rozhodnutí není schopen seznat, proč mu byla pokuta uložena právě v této výši. Žalobce dále zastává názor, že žalovaný měl při rozhodování o odvolání pokutu snížit adekvátně tomu, že v řízení došlo ke značným průtahům, a to z důvodů na straně správního orgánu. Pokud totiž bylo adekvátní, aby správní orgán I. stupně uložil pokutu ve výši 7000 Kč v dubnu 2018, a to navíc bez nákladů řízení ve výši 1000 Kč, tak zhruba po roce, kdy rozhodoval žalovaný o odvolání, bylo namístež uložit pokutu nižší, když s plynutím času závažnost přestupku vždy klesá a navíc průtahy způsobují obviněnému nemajetkové újmy, které by měly být při výměře sankce taktéž zohledněny. Pokuta však nejen že nebyla žalovaným snížena, ale byla navýšena o 1 000 Kč, představujících náklady řízení, což žalovaný nijak nezohlednil. Žalobce tedy musí nyní hradit částku ve výši 8000 Kč, ačkoli před rokem by stačilo, kdyby uhradil 7000 Kč. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2011, č. j. 11 Kse 21/2009-84.
3. Žalobce dále nesouhlasí s kvalifikací přestupku jako zvlášť závažného. Pokud na daném místě skutečně bylo předjíždění rizikové, tak tato skutečnost nejspíše byla důvodem proto, že zde byla umístěna značka B 21a, která zakazuje předjíždění. Pokud by naopak taková značka byla umístěna v místě, kde předjíždění rizikové není, tak by taková značka byla nezákonná, protože značka vždy musí sledovat legitimní účel. K tomu

žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ao 3/2008-100. Žalobce má za to, že pokud bylo předjíždění na daném místě rizikové, jedná se o skutečnost, která je obligatorně spojena s naplněním dané skutkové podstaty. Nelze proto tuto skutečnost hodnotit jako okolnost přitěžující při výměře sankce, což vyplývá ze zákazu dvojího přičítání. K tomu žalobce odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 9. 2015, č. j. 46 A 119/2013-42. Žalobce je dále toho názoru, že úvahy správního orgánu o tom, že v daném místě bylo předjíždění rizikové, jsou logicky nesprávné. Správní orgán totiž tvrdí, že předjíždění na daném místě bylo rizikové proto, že vozidla na daném místě odbočují na čerpací stanici, nebo z ní vyjíždějí. V obou případech by však tato vozidla stejně musela dávat přednost vozidlu, které měl žalobce předjíždět, a z hlediska bezpečnosti dopravy je tak irelevantní, zda žalobce na daném místě předjížděl či nikoli, protože tato vozidla by se stejně neměla nacházet v místech, kde měl žalobce předjíždět, protože by měla dávat přednost vozidlu, které měl žalobce předjíždět.

4. Žalobce též namítá (s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011-163), že správní orgán nerespektoval zásadu *ne bis in idem*, protože žalobce byl za jedno totožné jednání potrestán jako za dva přestupky. Žalobci je totiž kladeno za vinu, že předjížděl v místě, kde byla značka B 21a a značka V 1a, kdy obě značky zakazují předjíždění a jejich smyslem a účelem je zajistit, aby nedocházelo k předjíždění v místech, kde je to rizikové. Proto se tyto značky v praxi vyskytují společně, respektive v místech, kde je umístěna značka B 21a, je vždy umístěna značka V1a, nebo jiná vodorovná značka, která zakazuje předjíždění. Je proto zcela nelogické, aby byl žalobce trestán jak za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o silničním provozu, tak současně za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, když relevantní jednání žalobce je totožné – to jest předjíždění v místě platnosti těchto dopravních značek – a totožný je též právně relevantní následek, to jest ohrožení bezpečnosti dopravy předjížděním v místě, kde to je údajně rizikové. Žalobce tedy měl být stíhán pouze za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o silničním provozu, neboť se jedná ve vztahu k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu o skutkovou podstatu speciální. Dále s ohledem na sankční sazbu za tyto dva přestupky je zjevné, že přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu je daleko méně závažný (není za něj ukládán zákaz činnosti a je za něj ukládána nižší pokuta), a tedy bylo na místě rovněž případně aplikovat tzv. faktickou konzumpci.
5. Žalobce rovněž namítá, že ve věci mělo být konáno ústní jednání, neboť se jednalo o věc skutkově i právně složitou, ve věci navíc nebylo provedeno potřebné dokazování, neboť nebyl skutek prokázán, když správní orgán vycházel pouze z úředního záznamu a fotografií, přičemž úřední záznam není důkazem, a fotografie žádným způsobem skutek neprokazují. Správní orgán měl tím spíše nařídít ústní jednání, neboť se nejednalo o bagatelní přestupek, ale o přestupek, za který byl uložen zákaz řízení motorových vozidel, a navíc ve věci panovaly pochybnosti, tedy správně měl správní orgán provést další dokazování, zejména měl předvolat zasahující policisty a tyto vyslechnout k tomu, k čemu došlo a kde.
6. K věci samé žalobce uvádí, že nepředjížděl v úseku platnosti dopravní značky B 21a, neboť její platnost byla ukončena křižovatkou s ulicí H.. Ostatně i z podkladů od Policie ČR vyplývá, že k předjíždění došlo u benzinové stanice R. O., která se však

nachází až za touto křižovatkou. Policisté a správní orgán si tedy nejspíše nebyli vědomi toho, že křižovatka ukončuje platnost zákazové dopravní značky B 21a; správní orgán se tak dopustil nesprávného právního posouzení. Pokud by ulice H. byla pouze účelovou pozemní komunikací, a tedy by se nejednalo o křižovátku, uvádí k tomu žalobce, že z jejího vzhledu na nic takového nelze usuzovat. Účelové pozemní komunikace navíc nebývají označené jménem, a tato ulice spojuje více jak 5 budov, tedy se nejspíše nejedná o účelovou pozemní komunikaci, ale o pozemní komunikaci místní. I kdyby se však jednalo o účelovou pozemní komunikaci, žalobce toto nemohl rozpoznat bez svého zavinění, protože pokud účelová pozemní komunikace ústí na pozemní komunikaci vyšší kategorie, mělo by takové místo být označeno příslušným červeným patníkem, jak plyne z vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“). Z absence takového patníku tak žalobce zcela legitimně dovodil, že se jedná o minimálně místní komunikaci, a tedy o křižovátku, která končí platnost dopravní značky B 21a. Žalobce tak mohl mít legitimně za to, že zákaz předjíždění za touto křižovatkou už neplatí, a proto nejednal protiprávně, případně zaviněně. K důkazu žalobce navrhuje mapu daného místa s vyznačením místa, kde byla umístěna značka B 21a a kde je křižovatka, za kterou žalobce začal předjíždět

7. Žalobce namítal již v odvolacím řízení a namítá znovu, že správní orgány vyšly pouze z úředního záznamu, respektive oznámení přestupku, což je jako důkaz nedostačující. Fotografie pak žádným způsobem neprokazují, k čemu došlo, tyto pouze zachycují dopravní značení, ani z nich není zřejmé, kdy a kde byly pořízeny. Žádným způsobem však z těchto fotografií především nevyplývá, zda se žalobce dopustil skutku, který je mu kladen za vinu, a ani z nich nevyplývá, kde k předjíždění mělo dojít, zda ještě před křižovatkou s ulicí H. nebo až za ní. Žalobce proto zastává názor, že důvodem ke zrušení napadených rozhodnutí je již to, že správní orgány nepostavily najisto, kde došlo k předjíždění. Naopak z podkladů Policie ČR vyplývá, že k předjíždění došlo u benzinové stanice, která se však nachází až za touto křižovatkou. Nedostatečnost úředního záznamu žalobce namítal již v odvolání, k čemuž žalovaný uvedl, že se nejedná o úřední záznam, ale o oznámení přestupku. K tomu žalobce uvádí, že se jedná o nesprávné právní posouzení žalovaného, protože úřední záznam a oznámení přestupku je z hlediska důkazní síly to samé, jedná se o jednostranný právní úkon policisty, který není obviněnou osobou žádným způsobem potvrzen. Skutečnost, že žalobce oznámení přestupku nepodepsal, neznamená, že jej potvrdil, jak žalovaný zcela nelogicky dovodil. Žalobce dodává, že oznámení přestupku mu k podpisu nebylo vůbec předloženo. Policisté mu pouze sdělili, že věc bude předána správnímu orgánu, protože přestupek nelze řešit na místě; poté žalobce odjel. K tomu žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 6 As 239/2016-39 a ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36.
8. Žalobce také namítá, že dopravní značení B21a na daném místě nebylo potřebné, protože předjíždění tam není rizikové. Jedná se o přehledný úsek, v němž by předjíždění nikoho neohrožovalo. Žalobce tak současně pochybuje o tom, že by tato značka měla jako základ opatření obecné povahy, jak vyžaduje § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu. Bez opatření obecné povahy přitom dopravní značka není závazná, protože závaznost má pouze opatření obecné povahy, nikoli dopravní značka jako fyzický předmět. Žalobce si proto podává žádost o informace o poskytnutí opatření obecné povahy k této značce (jakož i ke značce V 1a), a pokud mu bude sděleno, že

opatření obecné povahy nebylo vydáno, tak je jasné patrné, že žalobce tuto dopravní značku (a ani značku V 1a) nemohl porušit.

9. Žalobce dále namítá, že správní orgán žádným způsobem neodůvodnil svůj závěr, že žalobce jednal z nedbalosti nevědomé, správní orgán pouze parafrázoval zákonnou definici této formy zavinění, což rozhodně nelze považovat za přesvědčivé odůvodnění. Ohledně výroku pak žalobce namítá, že z něj není zřejmé, jakým konkrétním jednáním se dopustil jakého konkrétního přestupku. Výrok je neurčitý i z toho důvodu, že z něj není zřejmé, jaký je rozsah uloženého zákazu řízení motorových vozidel. Z výroku totiž není zřejmé, zda se zákaz činnosti vztahuje na všechna motorová vozidla, nebo pouze na motorová vozidla určité skupiny, nebo pouze na motorová vozidla, k jejichž řízení je nutné mít řidičské oprávnění. Motorové vozidlo je definováno silniční zákonem a zahrnuje i motorová vozidla, k jejichž řízení řidičské oprávnění není nutné. Zakázat však lze pouze řízení takových motorových vozidel, k jejichž řízení je nutné mít řidičské oprávnění. Z výroku tak není zřejmé, zda byl uložen zákonný zákaz činnosti, či zda byl uložen zákaz i takových činností, které zakázat nelze. Z výroku také není zřejmé ani to, zda se zákaz řízení motorových vozidel vztahuje pouze na pozemní komunikace, nebo i mimo ně, přitom řízení motorových vozidel mimo pozemní komunikace nelze zakázat, protože k takové činnosti není nutné mít řidičské oprávnění. Výrok je tedy neurčitý, protože není zřejmé, jaká konkrétní činnost byla žalobci zakázána. Žalobce proto z právní opatrnosti nejezdí ani mimo pozemní komunikace a neřídí ani motorová vozidla, k jejichž řízení není potřeba mít řidičské oprávnění, protože by se nerad dopustil trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Žalobce je tedy neurčitostí výroku krácen na své právní jistotě. Žalobce také namítá, že správní orgán žádným způsobem neodůvodnil, proč uložil zákaz činnosti, nezabýval se zákonnými podmínkami uložení takového trestu, neodkázal na příslušné ustanovení a nevysvětlil, jaké konkrétní činnosti jsou žalobci zakazovány a proč je to nezbytné. Žalobce uzavírá, že z výroku a ani z odůvodnění nevyplývá, že by správní orgán rozhodoval ve společném řízení a že by ukládal společnou pokutu. V tom žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní důvody jsou totožné s odvolacími námitkami, které vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce ohledně uložení správního trestu žalovaný odkázal na druhý odstavec na straně třetí napadeného rozhodnutí. K namítanému porušení zásady *ne bis in idem* žalovaný uvedl, že i dle popisu skutku šlo o dvě různé povinnosti uložené řidiči, které žalobce jedním jednáním porušil. V této souvislosti odkazuje žalovaný na § 78 odst. 2 a § 88 zákona o odpovědnosti za přestupky. Oznámení o zahájení společného řízení bylo žalobci doručeno a jsou v něm uvedeny obě skutkové podstaty, pro které bude řízení vedeno. Námitku týkající se ústního jednání žalobce v odvolání neuvedl, přičemž byl v řízení poučen, včetně možnosti žádat nařízení ústního jednání, a nadto zastoupen Ing. J., který je osobou zkušnou, neboť zastupuje v těchto typech řízení opakovaně. Současně byly všechny důležité skutečnosti zjištěny a nebylo třeba ústní jednání nařizovat. K námitkám ke zjištěnému skutkovému stavu žalovaný poukázal na to, že je nesporné, že žalobce jel ve směru z obce R.do R., místo napojení na komunikaci H. je však na druhé straně komunikace č. X, po které žalobce jel. Ve směru jízdy žalobce tedy napojení na komunikaci H. křižovátku netvoří, neboť se tam nenachází žádná hranice křižovátky, která by ukončovala platnost pevné svislé dopravní značky. V této

souvislosti žalovaný odkazuje na definice pojmů křižovatka a hranice křižovatky v zákoně o silničním provozu. K důkazu žalovaný navrhuje výslech členů zasahující hlídky.

11. Ke zpochybnění zákonnosti dopravního značení uvedl, že je na žalobci, aby své tvrzení prokázal s tím, že povinnost umístění dopravní značky na základě opatření obecné povahy byla zavedena až s účinností od 1. 1. 2016. Žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu k otázce zavinění není přílehlavý, neboť nedbalostní zavinění je ve výroku prvostupňového rozhodnutí vyjádřeno, což postačí bez další specifikace. V odůvodnění je pak otázka zavinění žalobce blíže popsána a rozvedena. Dle žalovaného šlo o nedbalost vědomou, neboť řidič je povinen řídit se pravidly silničního provozu a má tedy při jízdě motorovým vozidlem vědět, jaké jsou jeho povinnosti. Je-li konkrétní právní povinnost ve výroku uvedena, je tím nedbalost vědomá vyjádřena dostatečně. Dále žalovaný poukázal na § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu, podle něhož nelze v případě přestupku žalobce od uložení správního trestu upustit. Z hlediska správního trestu zákazu činnosti byl tento uložen v nejnížší možné výměře, což správní orgán I. stupně odůvodnil. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, náhradu nákladů řízení nepožadoval.
12. V replice žalobce polemizoval s tvrzením žalovaného, že správní trest pokuty byl uložen na spodní hranici sazby, když ta činí 5 000 Kč, přičemž žalobci byla uložena pokuta ve výši 7 000 Kč. Žalovaný se rovněž nevyjádřil ke konkrétním argumentům žalobce. Žalobce nesouhlasí ani s tvrzením žalovaného, že by snad bylo rozhodující, z které strany se pozemní komunikace na jinou pozemní komunikaci napojuje, neboť to nemá v definici křižovatky oporu. Žalovaný ani netvrdí, že by ulice H. byla účelovou pozemní komunikací, nebo že by se jednalo o polní či lesní cestu. Proto místo, kde se pozemní komunikace H. a silnice č. X spojují, je křižovatkou ve smyslu zákona o silničním provozu. Hranice křižovatky pak žalobce vyznačil v přiložené fotodokumentaci v souladu s právní úpravou, tj. v místě, kde začíná zakřivení okraje vozovky. Místo, kde se pozemní komunikace protínají nebo spojují, se považuje za křižovátku bez ohledu na to, na které straně se pozemní komunikace protínají nebo spojují, neboť nic takového ze zákona neplyne. To ostatně plyne i z § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Zákon tedy výslovně uvádí, že i křižovatka ve tvaru „T“ (jako v tomto případě) je křižovatkou. Úvahy žalovaného tak jsou zjevně nesprávné. Žalobce rovněž zpochybnil navržený důkaz svědeckou výpovědí zasahující hlídky, když mu není zřejmé, jak by z výpovědi policistů mohlo vyplynout, že se o křižovátku nejednalo.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

13. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro posouzení věci relevantní skutečnosti. Správní orgán I. stupně obdržel dne 6. 12. 2017 od Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru R., oznámení přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ze dne 5. 12. 2017, ve kterém je konstatováno, že žalobce je podezřelý z těchto přestupků, neboť dne 5. 12. 2017 v 19:00 hodin prvosledová hlídka R X v R., u B. R. O., předepsaným způsobem zastavila a kontrolovala osobní motorové vozidlo tovární značky X, v jehož řidiči byl ztotožněn žalobce. Žalobce v uvedený den a hodinu, v uvedeném úseku na silnici č. X, předjížděl ve směru jízdy od R. na R. po směru jedoucí vozidlo, kdy přešel přes vodorovné dopravní značení – podélnou čáru svislou V1a do protisměru a po předjetí

vozidla se zařadil zpět do svého jízdního pruhu. Nerespektoval tak nejen vodorovné dopravní značení na vozovce, ale nedbal současně svislého dopravního značení B21a – zákaz předjíždění, které je umístěno cca 200 metrů před uvedenou B. R. O.. Součást oznámení přestupku tvoří dále úřední záznam a záznam z místa.

14. Příkazem ze dne 4. 4. 2018, č. j. MURA/18391/2018, sp. zn. OD01/69847/2017/Ti, doručeným dne 4. 5. 2018, byl žalobce uznán vinným shora uvedeným přestupkem a byly mu uloženy správní trest pokuty ve výši 7 000 Kč a správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 6 měsíců s platností ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Proti příkazu podal žalobce prostřednictvím zmocněnce Ing. M. J. odpor doručený správnímu orgánu I. stupně dne 7. 5. 2018 s tím, že plná moc nebyla žalobcem jako zmocnitelem podepsána. K výzvě správního orgánu byla podepsaná plná moc doplněna dne 22. 5. 2018. Správní orgán pokračoval v řízení doručením přípisu označeného „Oznámení o zahájení řízení o přestupku“. Žalobce byl poučen o svých procesních právech, mimo jiné o tom, že může požádat o nařízení ústního jednání. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce znovu uznán vinným shora uvedeným přestupkem. V odůvodnění správní orgán I. stupně mj. uvedl, že žalobce poučil o tom, že konání ústního jednání nepovažuje za nezbytné, že však může o jeho nařízení požádat, rovněž jej poučil o možnosti vyjádřit se v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), k podkladu pro vydání rozhodnutí, ke způsobu jeho zjištění a o možnosti případně navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí. Žalobce možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve stanovené lhůtě nevyužil a nepožádal ani o nařízení ústního jednání.
15. Správní orgán I. stupně dále označil podklady, z nichž vycházel, konkrétně oznámení přestupku, záznam z místa, úřední záznam a fotografie dopravního značení z předmětného místa. Z těchto podkladů dospěl k závěru, že se žalobce shora popsáním jednáním přestupků dopustil. K otázce zavinění uvedl, že jednání žalobce vyhodnotil jako nevědomou nedbalost, neboť nevěděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. K uloženým správním trestům správní orgán I. stupně uvedl, že postupoval podle § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Z hlediska závažnosti přestupku, polehčujících a přitěžujících okolností správní orgán I. stupně uvedl, proč předjíždění v inkriminovaném místě považuje za velice rizikové jednání. Ve prospěch žalobce bylo přihlédnuto k tomu, že přestupek se obešel bez následků. Správní orgán I. stupně rovněž vycházel z evidenční karty řidiče - žalobce, přičemž současně uvedl, že k zaznamenaným přestupkům nepřihlížel. Též uvedl, jaký veřejný zájem žalobce porušil, a že nebyly shledány žádné okolnosti, které by žalobce omlouvaly či odpovědnosti zbavovaly. Prvostupňové rozhodnutí bylo zmocněnci žalobce doručeno dne 29. 6. 2018. Téhož dne bylo zmocněnci žalobce doručeno opravné rozhodnutí.
16. Dne 17. 7. 2018 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Přípisem doručeným zmocněnci žalobce dne 20. 7. 2018 vyval správní orgán I. stupně žalobce k doplnění odvolání jednak ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu a jednak o odvolací námítce, a to do 3 dnů od doručení. Odvolání žalobce doplnil nedatovaným podáním doručeným dne 13. 8. 2018. V odvolání namítal, že byl uznán vinným přestupkem pouze na základě oznámení přestupku, že z výroku prvostupňového rozhodnutí není patrné, jakým porušením dopravní značky mělo dojít

k jakému porušení zákonných ustanovení a že není dostatečně konkretizováno místo spáchání přestupku, dále namítal absenci úvah při ukládání správního trestu a konečně absenci úvah o důvodu vedení společného řízení.

17. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, v němž dospěl k závěru, že postup správního orgánu I. stupně byl správný a zákonný a že lze mít za spolehlivě prokázané, že se žalobce přestupků dopustil. Žalovaný poznamenal, že se žalobce na místě silniční kontroly k věci odmítl vyjádřit a záznam z místa přestupků podepsat, což žalovaný interpretoval tak, že průběh skutkového děje na místě kontroly nezpochybňoval. Záznam sepsaný policejní hlídkou nepovažoval žalovaný za pouhý úřední záznam. Spatřoval v něm vyšší důkazní hodnotu vzhledem k tomu, že byl sepsán na místě spáchání přestupku, za přítomnosti žalobce, a tudíž byla žalobci dána možnost, aby se k věci vyjádřil. Žalovaný tedy považoval oznámení přestupku a jeho přílohy za dostatečný důkaz o spáchání přestupku. Dalšími důkazy, které závěry obsažené v oznámení přestupku podporují, jsou fotografie založené ve spise. Rovněž výroková část prvostupňového rozhodnutí zcela naplňuje požadavky na ní právními předpisy kladené.
18. Žalovaný připustil, že výrok rozhodnutí není rozčleněn tak, aby ke každé právní kvalifikaci přestupku byla podřazena konkrétně odpovídající dopravní značka, nicméně z obsahu výroku je seznatelné, že žalobce porušil povinnost vyplývající ze svislé dopravní značky „Zákaz předjíždění“ a dále povinnost vyplývající z vodorovné dopravní značky „Podélná čára souvislá“, pročež je výrok srozumitelný. Důvodnou žalovaný neshledal ani námitku nedostatečně specifikovaného místa spáchání přestupku, když je označeno číslem pozemní komunikace, směrem jízdy a čerpací stanicí R. O.. Současně dodal, že v obci R., na silnici č. X, je pouze jedna čerpací stanice R. O.. Výši správních trestů považoval žalovaný za odůvodněnou dostatečně i vzhledem k tomu, že byla uložena spíše při spodní hranici sazby. Nic nezákonného nespatořoval žalovaný ani na tom, že správní orgán I. stupně mimořádně nesnížil výměru pokuty a tento postup neodůvodnil. Doplnil, že povinností by bylo naopak zdůvodnit aplikaci tohoto ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky. Konečně se žalovaný vyjádřil k vedení společného řízení.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

19. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
20. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. I z tohoto důvodu soud nepřistoupil k provádění důkazů navržených stranami

Posouzení žalobních bodů

21. Soud se nejprve bude zabývat žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost považuje žalobce napadené rozhodnutí z toho důvodu, že z výroku a ani z odůvodnění nevyplývá, že by správní orgán rozhodoval ve společném řízení a že by ukládal společnou pokutu. Podle

ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba za nepřezkoumatelné považovat takové rozhodnutí, z něhož vůbec není možné seznat, jakým způsobem správní orgán rozhodl, které vykazuje takové rozpory mezi výrokem a odůvodněním, že není možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden, dále takové rozhodnutí, z něhož není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné či vyvrácené nebo takové rozhodnutí, které se opírá o v řízení nezjišťované nebo neprokázané skutečnosti. Soud dodává, že podle judikatury při soudním přezkumu napadeného rozhodnutí tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve správním řízení jeden celek, navzájem se argumentačně doplňují, takže nepřezkoumatelnost jednoho lze kompenzovat druhým, a to v obou směrech (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Soud předesílá, že z žalobního bodu není patrné, zda žalobce napadá postup žalovaného či správního orgánu I. stupně. S ohledem na to, že odvolání žalobce bylo zamítnuto, lze usuzovat, že brojí patrně proti postupu správního orgánu I. stupně.

22. Obdobnou námitku však žalobce již uplatnil v odvolání, žalovaný se s ní přezkoumatelně vypořádal a soud se s jeho závěry ztotožňuje. Žalobci lze dát za pravdu v tom, že správní orgán I. stupně výslovně v oznámení o pokračování řízení o přestupcích ani v prvostupňovém rozhodnutí výslovně neuvedl, že je vedeno společné řízení a neodkázal na § 88 zákona o odpovědnosti za přestupky. Je však zcela zjevné, že podle uvedeného ustanovení postupoval, když odkázal na § 41 zákona o odpovědnosti za přestupky, který upravuje postup při ukládání správních trestů za více přestupků. Byť tedy nebylo výslovně správním orgánem I. stupně uvedeno, že je vedeno společné řízení o dvou sbíhajících se přestupcích, byla tato skutečnost patrná z okolností věci a k této otázce se zcela srozumitelně vyjádřil žalovaný. Vedení společného řízení o více sbíhajících se přestupcích je nadto obligatorním institutem, z něhož těží přestupce, kterému se v něm ukládá úhrnný trest. Vadou by naopak bylo, pokud by společné řízení vedeno nebylo. Napadené rozhodnutí tedy není nepřezkoumatelné a soud je může přezkoumat v rozsahu žalobních bodů.
23. Dále se soud zabýval žalobními námitkami směřujícími do zjištěného skutkového stavu. Mezi stranami není sporné, že by žalobce v uvedeném úseku nepředjízďel ani existence shora uvedeného dopravního značení (k námitce zpochybňující zákonost a potřebnost dopravní značky B21a „Zákaz předjíždění“ se soud ještě vyjádří dále).
24. Žalobce však namítá, že platnost uvedené dopravní značky byla ukončena křižovatkou s ulicí H. a z podkladů od Policie ČR vyplývá, že žalobce předjízděl u benzinové stanice R. O., která je až za touto křižovatkou. Pokud by tato námitka byla důvodná, znamenalo by to, že skutek žalobce, který byl správními orgány kvalifikován jako jednočinný souběh přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 a písm. k) zákona o silničním provozu, nemohl zahrnovat rovněž porušení shora uvedené svislé dopravní značky. Soud při posouzení důvodnosti tohoto žalobního bodu vyšel z následující právní úpravy.
25. Podle § 2 písm. w) zákona o silničním provozu křižovatka je místo, v němž se pozemní komunikace protínají nebo spojují; za křižovatkou se nepovažuje vyústění polní nebo lesní cesty nebo jiné účelové pozemní komunikace na jinou pozemní komunikaci.
26. Podle § 3 odst. 3 vyhlášky zákaz, omezení nebo příkaz je ukončen nejbližší

křižovatkou nebo příslušnou dopravní značkou.

27. Pro posouzení věci je tedy rozhodující, zda předmětná komunikace spojující osadu H. s pozemní komunikací č. X je jinou účelovou komunikací, či jde o komunikaci místní. Je tomu tak proto, že z oznámení přestupku a souvisejících příloh je patrné, že vozidlo žalobce bylo zastaveno a kontrolováno u čerpací stanice R. O., která je ve směru jízdy vozidla žalobce za tímto křížením komunikací. Není tak pravdivé tvrzení žalobce, že z podkladů plyne, že by předjížděl u čerpací stanice R. O.. Na posouzení věci naopak nemá žádný vliv argumentace žalovaného, že vyústění předmětné komunikace se nacházelo v opačném směru jízdy, než se pohybovalo vozidlo řízené žalobcem, neboť pro posouzení určitého místa jako křižovatky to není rozhodující. Není však již patrné, zda žalobce zahájil manévr předjíždění ještě před uvedeným křížením komunikací, či až za ním. Pokud by bylo ze spisu zjištělné, že jej zahájil ještě před uvedeným křížením, jednání spočívající v porušení svislé dopravní značky B21a by bylo dokonáno a nic by na tom nezměnilo to, zda předmětné křížení komunikací je křižovatkou ve smyslu zákona o silničním provozu či nikoli. Pouze za předpokladu, že by předmětná komunikace byla komunikací účelovou, nešlo by v daném místě o křižovátku a platnost dopravní značky B21a „Zákaz předjíždění“ by nebyla ukončena. Ze správního spisu však nelze zjistit ani to, jaké povahy je předmětná komunikace ani to, že se touto otázkou správní orgány vůbec zabývaly.
28. Dlužno dodat, že žalobce tuto námitku v řízení před správními orgány vůbec nevznnesl, což však na straně druhé správní orgány nezavazuje povinnosti zjistit řádně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, publikované pod č. 3577/2017 Sb. NSS). Za této procesní situace tedy soudu nezbyvá, než vyhodnotit námitku žalobce, že nebyl řádně objasněn skutkový stav věci, jako důvodnou, čímž je dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Jako *obiter dictum* povinného odůvodnění však soud považuje za potřebné dodat, že tato vada nic nemění na skutečnosti, že se žalobce nedovoleného předjíždění dopustil již tím, že porušil vodorovné dopravní značení – podélnou čáru svislou V1a, o jejíž existenci v místě nejsou pochybnosti. Není však současně možné, aby doplnění dokazování prováděl soud při jednání, neboť není, na rozdíl od správních orgánů, oprávněn podle výsledků dokazování případně formulovat skutek jinak.
29. Zjištěná vada spočívající v nedostatečném zjištění skutkového stavu věci však nebrání soudu vypořádat některé další vznesené žalobní námitky, neboť žalovaný bude po vrácení věci soudem ve věci dále jednat. Námitka, že žalobce byl uznán vinným pouze na základě oznámení přestupku, není důvodná. Soud předeseílá, že obdobnou námitku uplatnil žalobce již v odvolání. Není předně pravdivé tvrzení žalobce, že se nemohl k oznámení přestupku vyjádřit. Správní orgán I. stupně žalobce poučil o jeho procesních právech a k vyjádření se k podkladům a k vznesení případných návrhů na doplnění dokazování jej vyzval současně se stanovením přiměřené lhůty k těmto procesním úkonům. Pokud však žalobce tohoto práva ve správním řízení nevyužil, nemůže je nyní reklamovat u soudu. Pokud jde o povahu úřednímu záznamu, soudu je známa bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu, která se k této problematice váže. Z ní mj. plyne, že oznámení o přestupku, záznam o přestupku a související úřední záznam je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci řízení o přestupku žádný z těchto podkladů přestupcem jakkoliv zpochybňován

(srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 5 As 155/2016-37).

30. Žalobce však v odvolání pouze v obecné rovině namítal, že úředními záznamy není dokazování možné, aniž by jakkoli zpochybnil skutkový děj či předestřel vlastní verzi sledu událostí. Za této situace tedy nebylo zapotřebí, aby byli členové policejní hlídky vyslechnuti jako svědci. Ani v žalobě žalobce nic dalšího, nad rámec zpochybnění skutkových zjištění, kterým soud přisvědčil, netvrdí. Za této situace pak nepostačí ani rovněž jen obecné konstatování, že na místě samém neměl žalobce možnost se s obsahem záznamu z místa seznámit. Na záznamu sepsaném na místě samém je totiž výslovně uvedeno, že žalobce odmítl dokument podepsat. Bylo tedy rozhodnutím žalobce, že se neseznámil se zjištěními, která na místě policisté učinili, byť to v opačném případě samozřejmě neznamená, že s těmito závěry souhlasil a rovněž tak nebyl žalobce povinen se k nim jakkoli vyjadřovat. Žalobce však nemůže nyní tvrdit, že neměl možnost se se zjištěními učiněnými na místě samém seznámit.
31. Ani námitka porušení zásady *ne bis in idem* není důvodná. Soud předesílá, že se k ní vyjádří jen v obecné rovině, aby dal správním orgánům určité vodítko při novém projednání věci. Uvedená zásada brání tomu, aby táž osoba byla za tentýž skutek zásadně trestána vícekrát než právě jednou. V nyní posuzované věci však k ničemu takovému nedošlo, když žalobce zaměňuje uplatnění zásady *ne bis in idem* a souběh (v tomto případě jednočinný) více přestupků.
32. Obecně totiž platí zásada, že jednání pachatele se posoudí podle všech v úvahu přicházejících skutkových podstat přestupků, které svým jednáním naplnil a k jejichž projednání je příslušný týž správní orgán. V nyní posuzované věci bylo jednání žalobce kvalifikováno jako jednočinný souběh přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) a písm. f) bodu 7 zákona o silničním provozu. Obecně proti takovému postupu nejen, že nelze ničeho namítat, naopak je takový postup správný. Již žalovaný však připustil, že správní orgán I. stupně přesně neuvedl, v jakém jednání byl ten který přestupek spatřován. Soud v tuto chvíli nebude hodnotit, zda by výrok takto formulovaný při soudním přezkumu obstál, neboť by šlo o úvahu pouze hypotetickou. Žalovaný však zváží, a to i s ohledem na to, že bude dokazování třeba doplnit, potřebu formulovat výrok tak, aby bylo patrné, kterým jednáním byla naplněna skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, když o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 téhož zákona pochybnosti nejsou a tuto právní kvalifikaci nečiní spornou ani žalobce. V této souvislosti se žalovaný při novém projednání vypořádá i s obsahem žalobní námítky spočívající v tom, zda sporná právní kvalifikace není ve vztahu speciality, subsidiarity či zda nedošlo k její faktické konzumpci skutkovou podstatou, o níž spor není.
33. Otázku zavinění žalobce v odvolacím řízení nenapadal a přednesl ji až v žalobě. Nelze tudíž po správních orgánech požadovat, aby se zaviněním zabývaly více, než jak to vyplývá z právních předpisů a judikatury správních soudů. Správní orgán I. stupně označil formu zavinění přestupku ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí jako nedbalost, když vyšel z § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle něhož k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek stačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění, což není tento případ. Současně uvedl, že jednání žalobce vyhodnotil jako nevědomou nedbalost, neboť žalobce nevěděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem

a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Byť je odůvodnění v této části až příliš stručné, k odůvodnění formy zavinění této ve své podstatě jednoduché věci postačí i s ohledem na procesní chování žalobce, který byl v prvostupňovém řízení zcela pasivní.

34. Zavinění je vnitřním (subjektivním) psychickým postojem pachatele přestupku k protiprávnímu jednání a k jeho následku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2007, č. j. 4 As 40/2007-53, publikovaný pod č. 1529/2008 Sb. NSS). Pro posouzení otázky viny osoby obviněné z přestupku je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Proto při posuzování odpovědnosti (viny) nezáleží na tom, zda je protiprávní jednání páčáno z vědomé či nevědomé nedbalosti, nebo v přímém či nepřímém úmyslu. Rozlišení mezi vědomou a nevědomou nedbalostí se poté může promítnout do rozhodování o druhu a výměry správního trestu - § 38 písm. e) zákona o odpovědnosti za přestupky, tedy do odůvodnění rozhodnutí o přestupku. Judikatura Nejvyššího správního soudu též dospěla k závěru, že takové rozlišení nemusí být výslovně uvedeno ve výrokové části rozhodnutí (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016-37, a ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016-46). Nelze tedy vytýkat prvostupňovému rozhodnutí, že nebylo ve výrokové části rozlišeno, zda šlo o nedbalost vědomou či nevědomou. Tato žalobní námitka není důvodná. Nad rámec pak soud poznamenává, že poněkud matoucí je v souzené věci pouze vyjádření žalovaného, v němž se k otázce zavinění vyslovil tak, že šlo o nedbalost vědomou. Při novém projednání tedy i tuto otázku vyjasní, pokud se bude chtít odchýlit od hodnocení zavinění provedeného správním orgánem I. stupně.
35. Důvodná není ani námitka neurčitosti výrokové části prvostupňového rozhodnutí v části uloženého správního trestu zákazu činnosti. Použitá formulace „zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel“ je plně v souladu s legislativní terminologií používanou zákonem o silničním provozu a nevzbuzuje žádné pochybnosti ani výkladové potíže. Žalobci tak je zakázána přesně ta činnost, která je ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedena a žádná jiná.
36. Naopak se soud nemohl zabývat žalobními námitkami, které se týkají úvah o správních trestech, nekonání ústního jednání a zpochybnění zákonnosti a potřebnosti svislé dopravní značky B21a „Zákaz předjíždění“. Je tomu tak proto, že v případě správních trestů by soud předjímal závěry správních orgánů, neboť skutkový stav bude třeba objasnit a nelze vyloučit, že se to projeví i v popisu skutku, kterého se žalobce dopustil a jeho právní kvalifikaci. Soud v této souvislosti pouze uvádí, že žalobní argumentace ohledně výše správního trestu pokuty je nesrozumitelná, neboť její výše ani výše náhrady nákladů nedoznala v průběhu řízení, jež následovalo po podání odporu proti příkazu, žádných změn a byly uloženy v celkové výši 8 000 Kč (7 000 Kč pokuta a 1 000 Kč náhrada nákladů řízení) již prvostupňovým rozhodnutím. Pokud jde o nekonání ústního jednání, není účelné tuto námitku vypořádávat za situace, kdy se přinejmenším odvolací řízení bude opakovat. Uplatněnou žalobní námitku tedy bude při novém projednání třeba vyhodnotit jako žádost o konání ústního jednání, o níž správní orgány rozhodnou podle § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Případnou potřebnost jeho konání tedy správní orgány vyhodnotí s ohledem na jeho účelnost pro doplnění dokazování, kdy současně znovu poučí žalobce o možnosti jeho nařízení žádat. V případě pochybností o dopravním značení svislou dopravní značkou

prozatím není jisté, zda i jeho porušení se žalobce dopustil. Pokud tomu tak bude, vypořádá tuto žalobní námitku žalovaný.

37. V samém závěru žaloby projevil žalobce nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu. Uvedeným nesouhlasem se soud nezabýval, neboť (jak uvedl sám zástupce žalobce již v žalobě) nejde o žalobní námitku, která by směřovala proti napadenému rozhodnutí ani řízení, které jeho vydání předcházelo a nesměruje ani proti činnosti zdejšího soudu.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

38. V souhrnu tak dospěl soud k závěru, že podaná žaloba je důvodná a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vadu řízení, spočívající v tom, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu, a vyžaduje zásadní doplnění [§ 76 písm. b) s. ř. s.]. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení žalovaný odstraní veškeré soudem vytčené vady a poté ve věci znovu rozhodne. Pokud žalovaný dospěje k závěru, že již nebude možné objasnit, kde přesně žalobce započal předjížděcí manévr, nemusí nutně vracet věc správnímu orgánu I. stupně, ale může ve věci rozhodnout na podkladě skutkového stavu dosud zjištěného, čemuž přizpůsobí formulaci popisné části skutku. Při novém projednání věci jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
39. Žalovaný ve věci úspěch neměl a náhrada nákladů mu nenáleží. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náležela by mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud však dospěl k závěru, že jsou zde důvody zvláštního zřetele hodné, které odůvodňují výjimečný postup soudu, spočívající v nepřiznání náhrady nákladů řízení jinak úspěšnému žalobci. Ze správního spisu k průběhu správního řízení soud zjistil, že žalobce sice odvolání o odvolací důvody doplnil, nicméně v nich neuplatnil konkrétní výhrady ke skutkovému stavu věci. Ty uplatnil až nyní v žalobě, přičemž jim soud přisvědčil. Skutečnost, že žalobce není povinen v průběhu řízení o přestupku cokoli uvádět, neboť obhajoba je jeho právem nikoli povinností, má význam potud, že i k námitkám uplatněným až v soudním řízení soud přihlídně. Neznamená to však, že by soud nemohl k této okolnosti přihlídnout i při rozhodování o náhradě nákladů řízení. Je totiž zjevné, že žalobci ve skutečnosti nešlo o to, aby se v řízení před správními orgány domohl spravedlivého projednání a rozhodnutí věci, ale že skutečným cílem bylo získat po zrušujícím rozsudku náhradu nákladů řízení.
40. Racionálním postupem v takovém případě totiž je uplatnění všech v úvahu přicházejících námitek alespoň u odvolacího orgánu. Tím by žalobce dal najevo, že se přinejmenším pokusil domoci se svých veřejných subjektivních práv u správního orgánu předtím, než se obrátil na soud. Nic na tom nemění skutečnost, že žalovaný jako odvolací orgán měl nesrovnalosti ve zjištěném skutkovém stavu odhalit sám z moci úřední, neboť jde o otázku zákonnosti rozhodnutí, nikoli jeho věcné správnosti, která se v odvolacím řízení přezkoumává jen v rozsahu odvolacích námitek. Základním smyslem a účelem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je však poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to aktivně pokusily

(viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016-30). Ze všech shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že přes úspěch žalobce ve věci jsou zde dány okolnosti zvláštního zřetele hodné, mající původ v chování žalobce, které vedou soud k závěru, že by nebylo spravedlivé, aby za daných okolností byla žalobci náhrada nákladů přiznána. Soud proto žalobci náhradu nákladů řízení před soudem nepřiznal.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. srpna 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně